

Životopis dirigenta Johna Trailla

John Traill se specializuje na symfonickou a moderní hudbu a je odhodlán k tomu, aby byla její interpretace dostupná všem. Je ředitelem a přednáší hudbu na univerzitní koleji Sv. Anny v Oxfordu, dirigoval po celé Velké Británii a v zahraničí, a to s orchestry jako například London Mozart Players, Oxford Philomusica, Sofia New Symphony Orchestra, Kharkov Philharmonic, SCAR Philharmonic a Curitiba Symphony v Brazílii. John spolupracoval s hlavními moderními hudebními soubory jako London Sinfonietta, CHROMA, New Music Players, London Contemporary Music Group, Sounds Underground a Moscow Studio for New Music. Dirigoval v mnoha známých hudebních halách, nedávno uváděl premiéry v Královské Albertově hale umění a vědy v Londýně (Royal Albert Hall), v Symfonické hale v Birminghamu, v Barbicanu a Southbank - centrech v Londýně, a ve Fergussonském centru ve Virgínii. John je také zakladatelem a ředitelem Instituce dirigování v Oxfordu.

John diriguje Svatoannenskou kamerátu, Orchester mládeže kraje oxfordského a Orchester ve městě Southampton. Od roku 2003 je hudebním ředitelem souboru ISIS, pořádá praktické kurzy moderní hudby a recitály pro Fakultu hudby v Oxfordu, významné události jako pobyty s Londýnskou sinfonií, Judith Weirovou, Nicolou LeFanu, Sirem Harrisonem Birtwistlem, Sirem Peterem Maxwelllem Daviesem, Hansem Abrahamsenem, Elliotem Schwartzem a Martinem Bresnickem.

Původně studoval s Rossenem Milanovem v Mt. Vitosha Mezinárodním institutu dirigentu v Bulharsku (1998 - 2000), a to posléze vyústilo ve výhry mnoha hlavních cen soutěží dirigentů v Leeds (2005) a ve Vakhtangské mezinárodní soutěži v dirigování v Jordánsku (2006). Ve stejném časovém období John také studoval kompozici s Robertem Saxtonem na Univerzitě v Oxfordu, kde se pak v tomto oboru v roce 2006 stal nejmladším držitelem titulu doktora filozofie, DPhil. Až do současné doby je vyzdvihován a zdůrazňován *Johnův silný interpretační instinkt*, a současně jeho schopnost rozpětí v rámci kompozičních metod až do fyzické výkonnosti představení.

John pravidelně přednáší dirigování na Oxfordské univerzitě, kde také vyučuje předmět kompozice. Jeho průkopnická práce, společně s oxfordskou Službou hudbě a jejímu hudebnímu programu pro pokročilé, se rozvinula v jedinečnou spolupráci mezi Oxfordskou univerzitou a Službou hudbě v hrabství Oxfordu. Mezi Johnovy nahrávky patří *Autumnal Thomase Hydea* (Guild hudební záznam), a *Scherzo Capriccioso* (nahrálo BBC Radio 3). Mezi Johnovy předešlé aktivity patří přednášení na Univerzitě v Bristolu, Univerzitě v Bangoru v roce 2015 a na Královské fakultě hudby ve Walesu.

Členové Orchestru

Příčná flétna Imogen Albert Rebekah Chitson Jennifer Digman Hazel Fell Laura Harrison Nayoung Lee Anna Willis	Lesní roh Thomas Gale Tamar Kennedy Kentaro Machida Joshua Menadue Philip Methley	Harfa Hannah Lewis	Viola Harry Baigent Ben Boothroyd Gwen Da Sousa Correa Sarah Lloyd Katie McMullin Anna Russell
Oboj Aidan Adcock Abigail Langley Madeleine Southey	Trubka Sebastian Hamilton Christopher Humm Dominic Purefoy Robin Skerrett	Housle Kieran Agg* Phoebe Alexander Maud Beard Edward Draper Katie Feller Alexander Gibb Evelyn Hardy-Baker Anna Holmes Elana Kenyon-Gewirtz Sam Kitto Erin Lawson-Smith* Felicity Maiden Florence Marsden Phoebe Mead Quinn Obbink Alejandra Priestman- Dégano Phoebe Rose Ashwin Tennant Emma Woodin Heather Woods Anuschka Zinecker	Violoncello Rachel Appel Valentin Benz Callum Cockburn Thomas Conroy Abigail Davies Zak El-Shirbiny Ruth Friedlander Zoe Jenkins
Klarinet Fred Duffen Sarah Gillingham Ruth Harris Isidore Hiscock Keanan McCloskey Madeleine Morris	Trombón Dexter Drown James Graham Alexander Skelly Joseph Willis		Kontrabas Alexander Heather Poppy Ringrose
Fagot Christian Bushnell Elliott Cox Clara Graham	Tuba Arianne Bennett		* Vedoucí orchestru
	Bicí nástroje Kathryn Baker Joanna Sancio		

Orchester Mládeže Oxfordského Hrabství, Velké Británie

Turné po České republice 22. – 27. července 2017

Oxfordshire County Music Service (Hudba v Hrabství oxfordském) je jedno z nejprestižnějších anglických místních okrsků, organizace Služby hudbě. Poskytuje velice rozsáhlou nabídku služeb a příležitostí pro obyvatele oxfordského hrabství: Přes 11 000 dětí a mládeže pobírá hodiny hry na hudební nástroj a hodiny zpěvu. V hudebních školách pak mají všichni možnost hrát v souborech od úplných začátečníků po pokročilé až do úrovně a věku, kdy se případně rozhodují jít studovat na konzervatoř. Nechybí ani soubory pro dospělé, sbory a hudební divadlo. Dále se nabízí specializovaná výuka s hudebním zaměřením pro základní školy, manažerské a vládní iniciativy, poradenství, služby a koncerty pro školy, komunity a místní občany, a široce obsáhlá práce založená na komunitní a charitativní spolupráci. Toto vše směřuje k zajištění co možná nejlepších služeb hudbě pro místní občany oxfordského hrabství.

Centrum hudby v Oxfordu poskytuje specializovanou výuku pro pokročilé žáky. Pravidelná výuka a skupinová souhra je pak dovede ke členství v souborech krajské úrovně typu: Orchester mládeže hrabství oxfordského, Symfonický orchestr oxfordských škol, Dechový soubor mládeže hrabství oxfordského a mnoho dalších komorních souborů. Deset dalších místních hudebních center pak poskytuje širokou nabídku hudebních aktivit pro méně pokročilé žáky.

Oxfordshire County Youth Orchestra (Orchester mládeže hrabství oxfordského) je vysoce ceněný soubor mladých a jeden z prvotřídních a vedoucích orchestrů tohoto typu v celé Velké Británii. Hraje významná díla symfonického repertoáru se zaměřením na hudbu, která vyžaduje velkou sílu! Tento orchestr pravidelně cestuje po Evropě a jeho představení jsou velmi vysoce hodnocena jak doma, tak ve světě.

Orchester a jeho doprovod v roce 2017:

Dr John Traill, dirigent; Tom Morter, manažer orchestru, organizátor turné a vedoucí strunné sekce; Mark Probert, vedoucí žesťové sekce; Andy Bettle, vedoucí houslové sekce; Yvonne Hammond, Helen Hawker & Caroline Swan, vedoucí dechové sekce; Chris Hadland, vedoucí bicí sekce. Také další doprovod ze Služby hudbě - lidé, kteří pomáhali vést soubory a podpořili orchestr během roku.

Koncerty

Neděle - 23.července, 15:00h – Jízdárna, Tachov
 Pondělí - 24.července, 19:30h – Hala Casino, Mariánské Lázně
 Úterý - 25.července, 19:30h – Kulturní Centrum, Jáchymov
 Středa - 26.července, 18:00h – České muzeum hudby, Praha

Symfonie číslo 1 v E moll, Opus 39 – Jean Sibelius (1865 – 1957)

- I. **Andante, ma non troppo - Allegro energico**
- II. **Andante (ma non troppo lento)**
- III. **Scherzo; Allegro**
- IV. **Finale (Quasi una fantasia); Andante - Allegro molto**

Sibeliovi bylo 33 let, když v roce 1898 začal skládat první ze svých sedmi symfonií. Do té doby již složil významná orchestrální díla včetně svých symfonických básní *En Saga*, *Spring Song*, *The Wood Nymph* a *Lemminkainen*. Toto poslední dílo se více podobá symfonii než symfonické básni tím, že se skládá ze čtyř odlišných vět včetně dojemné *Labutě z Tuonely* (*Swan of Tuonela*), což se nejčastěji hraje jako samostatné dílo. Tato prvotní díla jsou základem Sibeliova jedinečného tónu a stylu, který má kořeny ve finském folkloru a jazyku.

Zatímco je tato 1. Symfonie nepochybně dílo Sibelie, melodicky i harmonicky má kořeny v 19. století. Je to dílo krásných melodií a bohatých harmonií, ale přestože není strukturálně tak napjatá, není ani tak populární jako jeho 2. Symfonie. I tak je však mnohem nápadnější jak melodicky, tak emocionálně.

První věta začíná sólovým klarinetem podpořeným jemnými zvuky tympánů. Tento strohý, zpytavý úvod je zakončen vstupem smyčců nabízejícím mnohem jasnější a energetičtější materiál. Touto větou se prolíná více témat odvíjejících se od vstupního sóla klarinetu, často charakterizovaných rozsáhlými gesty a velkými intervaly. Navzdory veškerému optimismu,
1. věta končí temnou E moll.

Pomalá 2. věta začíná jemnou, toužebnou melodií, která postupně nabírá na charakteru. V této části se odvíjí téma hrané lesními rohy, též odvozené od úvodní věty. Po návratu prvotní, toužebné melodie, zbytek věty staví na bouřlivém vyvrcholení před jeho opětovně obnoveným klidným koncem.

Scherzo je ve standardní ABA formě a začíná bušivým, opakujícím se motivem tympánů, odrážejícím a prolínajícím se celým orchestrem. Tato energická hudba je náhle přerušena akordem lesních rohů. Ten pak představuje tuto pomalou, jemnou prostřední část, po níž se přechází zpět k původní části této věty.

Poslední věta začíná stejnou hudbou jako věta první, jen je tentokrát hraná silněji a vášnivěji, a to houslemi. Hlavní téma v Allegru je svižné a charakterově nesouvislé a je v kontrastu s pomalou, bohatou melodií hranou houslemi v unisonu. Tato dvě témata se prolínají až do konce věty a celá symfonie končí tichou, temnou notou zabrnknotou na strunách (tzv. pizzicato).

Variace na Téma Hindemith – William Walton (1902 – 1983)

‘Variace’ byly složeny v roce 1963 a věnovány Paulovi Hindemithovi a jeho ženě. Skladatel Walton byl s tímto párem v přátelském vztahu po většinu svého života. Poté, kdy Paul Hindemith slyšel nahrávku a zkoumal dílo Variace na téma ‘svého jména’ v létě roku 1963, napsal jeho skladateli děkovný dopis. "Půl hodiny jsme sdíleli čistý požitek a já se obzvláště raduji z upřímného přátelství zpracovaného v tomto díle – něco, co se z dnešní doby téměř úplně vytrácí." Hindemithova nečekaná smrt v témže roce 1963 mu zabránila v příslibu zmíněném v dopise, a to zahrnout představení tohoto díla do programu v následující sezóně; a tak Variace zůstaly pouze smutnými vzpomínkami na přátelství a souznění mezi dvěma skladateli.

Hindemith pomohl Waltonovi v začátcích jeho kariéry v roce 1929 tím, že pro něj na poslední chvíli zahrál Concerto pro violu; Variace pak byly složeny jako poděkování. Zmíněné hudební dílo bylo složeno po provizi od Královské filharmonické společnosti za dílo k jejich 150. výročí a za výkon premiéry. Dílo se poté ve skutečnosti stalo každoroční skladbou hranou v den výročí (8. března 1963).

Téma díla se rozpíná od otevření druhé věty Hindemithova Concerta pro violoncello. Zvěst skladby se odchyluje od svého originálu jen okrajově. Harmonie i melodie zůstávají nezměněné, pouze melodie sólového violoncella je převedena na jiné nástroje. Opakováním tématu samotného jako základny pro devět variací Walton podkládá tonalitu každé variace na notách po sobě jdoucích. Tématem je pak rámování pohybu variací, každé z nich pak vedoucí do finále v E moll. Dílo je typické Waltonovské tím, že užívá komplexní rytmické takty a brilantní orchestraci.

Tintagel – Arnold Bax (1883 – 1953)

Bax navštívil hrad Tintagel v Cornwallu na jihu Anglie během léta roku 1917 za doprovodu pianistky Harriety Cohenové; Ona byla také jeho milenkou. Toto dílo bylo věnováno jí a poté, co skladatel složil první dvě básně jako hlavní téma, pustil se do jejich zhudebnění, s dokončením v roce 1919. Tintagel zůstává nejpopulárnějším dílem, který Bax složil. Jeho premiéra se uskutečnila v říjnu roku 1920 za provedení Symfonickým orchestrem z Bournemouth.

Bax píše v úvodu svého skóre,

‘...toto dílo chce probudit vizi zhudebněné básně – hradem korunovaný útes Tintagel, o to více ještě v kontextu rozpínajícího se Atlantiku tak, jak je to viděno ze slunečného, ale ne bezvětrného útesu v Cornwallu. V prostřední části díla si lze dobře představit, jak se zvyšujícími se návaly moře se zvětšují vzpomínky na historické a legendární paměti s tímto místem, obzvláště pak jeho spojitost s králem Arturem, králem Markem, a Tristanem a Isoldou.’

‘...ve vyvrcholení ... tady je krátký odkaz na první akt Wágnerova ‘Tristana a Isoldy’. Ačkoli Bax tvrdí, že ten odkaz je jen krátký, sestupná chromatická seskupení, na která se odkazuje, však pronikají významnou částí díla.

Zde ale nejde jen o jednoduchou přímořskou krajinu. Přírodní jevy, které Bax popisuje ve svých programových poznámkách, nejsou podstatné. Ty spíše jen formují dramatické pozadí pro silnou bitvu vedenou v srdci a mysli. Turbulentnější, komplexnější a chromatická hlavní sekce, která může, ale nemusí vyvolat jen minulé vzpomínky, význačněji ale celé příběhy, točí se zde kolem milostných trojúhelníků, kterých byl Bax sám součástí.

